

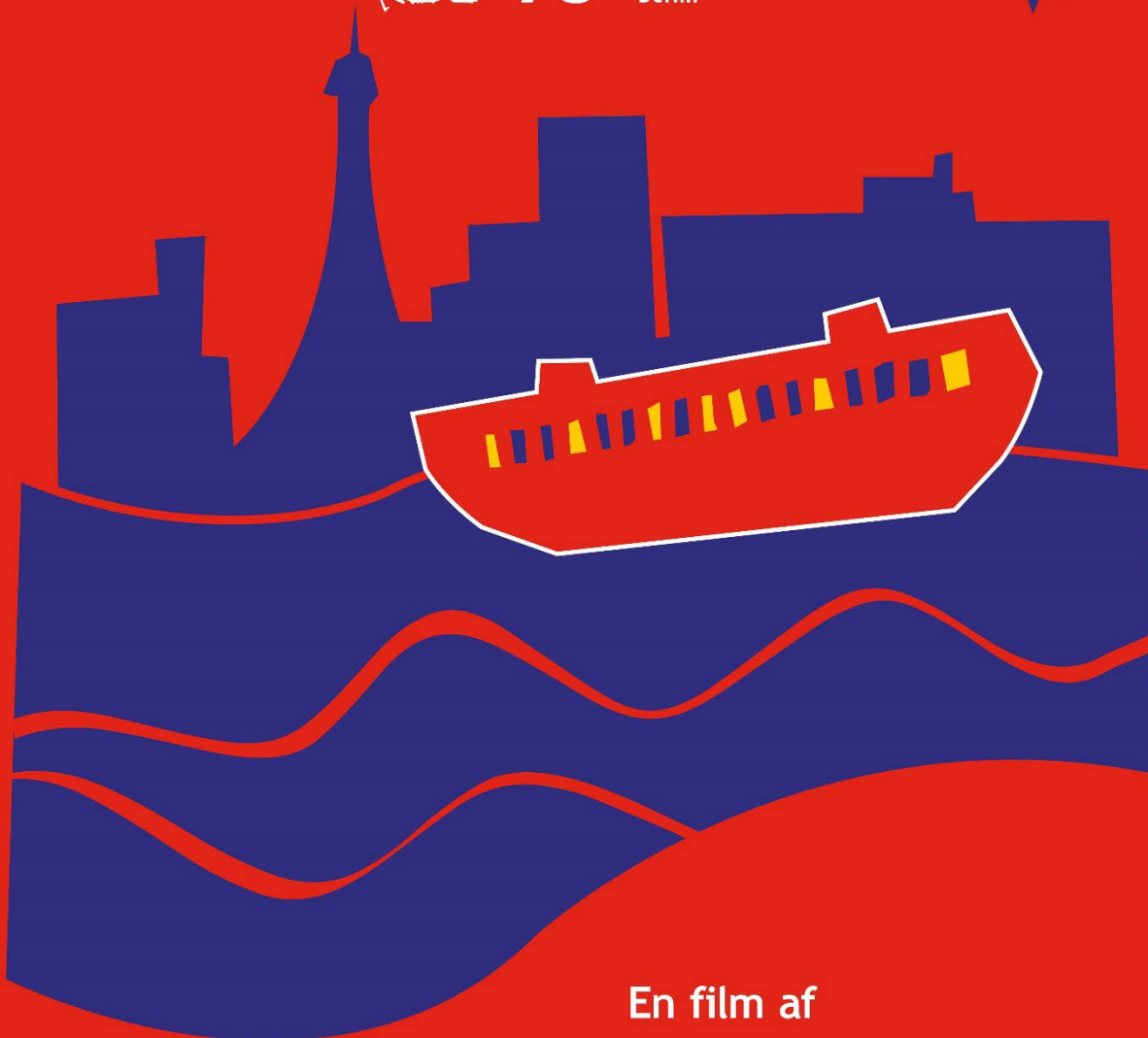
TS PRODUCTIONS
PRÆSENTERER

★★★★★
"Aftabuiserer psykisk
sygdom og minder os
om, hvor livgivende og
livsnødvendig kunsten er"
Filmmagasinet Ekko

VINDER
Guldbjørnen
73 Internationale
Filmfestspiele
Berlin

★★★★★
"Der er enorm varme,
sympati og menneskelig
nysgerrighed i denne film"
The Guardian

En film af
Nicolas Philibert

Adamant

- Hjerterum på Seinen

Copyright © 2014 TS Productions

WITH THE PATIENTS AND CARERS OF THE ADAMANT DAY CENTRE. CAMERA NICOLAS PHILIBERT, ASSISTED BY RÉMI JENNEQUIN, PAULINE PÉCHOUX. SOUND ÉRIK MÉNARD, FRANÇOIS ABDELNOUR. EDITING NICOLAS PHILIBERT, ASSISTED BY JANUSZ BARANEK, MÉRYLL CHANDRU. SOUND EDITOR AND MIXING NATHALIE VIDAL. A FILM PRODUCED BY MILENA POYLO & GILLES SACUTO, CELINE LOISEAU. COPRODUCED BY NORIO HATANO. DIRECTED WITH THE COMPLICITY OF LINDA DE ZITTER. A COPRODUCTION TS PRODUCTIONS, FRANCE 3 CINÉMA, LONGRIDE. WITH THE PARTICIPATION OF CINÉ+, FRANCE TÉLÉVISIONS, CENTRE NATIONAL DU CINÉMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE, LES FILMS DU LOSANGE, UNIVERSCINE. WITH THE SUPPORT OF LA RÉGION ÎLE-DE-FRANCE. INTERNATIONAL SALES LES FILMS DU LOSANGE.

PRÆSENTERER

ADAMANT HJERTERUM PÅ SEINEN

En film af Nicolas Philibert
Sur l'Adamant - 109 min – Frankrig - 2023

PRESSEVISNING onsdag, den 15. november 2023, kl. 09.30 i Grand Teatret

Danmarkspremiere torsdag, den 23. november 2023

En film med et hjerte af guld! Vinder af Guldbjørnen i Berlin 2023!

For lige knap tyve år siden var Nicolas Philiberts "At være og at have" fra 2002 om en enlig lærers dedikerede tilgang til undervisningen på en lille fransk landsbyskole en gevaldig succes på de mindre lærreder rundt om i landets biografer. Nu i 2023 er Philibert tilbage med en ny film lige så beskeden af statur med et tilsvarende hjerte af guld, som på filmfestivalen i Berlin blev belønnet med intet mindre end netop Guldbjørnen for bedste film.

På Seinens bred ved Quai de la Rapée blot et stenkast fra Gare de Lyon ligger Adamant – et i bogstavelig forstand flydende behandlingstilbud indenfor psykiatrien midt i det centrale Paris, som siden juli 2010 har taget imod udsatte voksne i et enestående samarbejde mellem personale og patienter. Her er der rum – leverum og hjerterum – for skrøbelige individer, der efter modgang i livet og en kamp med indre dæmoner modtages med åbne arme. Her møder vi en række af dagens udsatte, der åbenhjertigt har sin helt egen historie at fortælle med en ofte nærmest sprudlende energi midt i den tristesse, der for en stund lægges til siden for at fokusere på det positive. Troen på at der er noget at se frem til, hvor også dagen i morgen giver nyt håb.

Nogle patienter kommer forbi hver eneste dag, andre fra tid til anden måske blot til en kop kaffe. Hver ny uge starter med morgenmad og mandagsmøde, hvor behandlere og patienter kan give sit besyv med i stort og småt fra dagligdagen. Der diskuteres nye projekter med workshops, udflugter, teater og film samt besøg udefra som fx nu det lille filmhold, der bliver mødt med stor nysgerrighed. Det professionelle team består af sygeplejersker, psykologer, psykiatere, terapeuter og andre med forskellig baggrund. Fundamentet består af samhørigheden, ingen må føle sig overflødig.

Den nu 72-årige dokumentarfilmskaber har lavet film siden 1978 men trods sit lange virke, er det kun anden gang, en af hans film når frem til dansk premiere. Herunder fortæller han i en lille snak om udfordringerne i forbindelse med sin nye film:

Jeg hørte første gang om Adamant for godt femten år siden, mens det hele endnu blot var i støbeskeen. Klinisk psykolog og psykoanalytiker Linda de Zitter, som jeg har kendt siden 1995 i forbindelse med filmen "Det mindste af det hele" (1997), var med til at starte projektet op. For cirka otte år siden fik jeg mulighed for at komme ombord på Adamant i forbindelse med en workshop, der afholdes fem-seks gange om året, hvor jeg var inviteret til at komme og fortælle om mit arbejde. Den dag brugte jeg to timer foran en tilhørerskare, der havde forberedt sig grundigt ved at se en række af mine film og som konstant tvang mig ud af min komfortzone. Jeg har mange gange haft mulighed for at tale foran et publikum, men dette var noget af det mest oplivende, jeg har været udsat for ansporet af de mange kommentarer og spørgsmål. Ønsket om at lave endnu en film indenfor psykiatriens verden, havde rumsteret længe. Idéen om 'hvem er jeg også' blev forstærket netop den dag, men der kom til at gå nogle år, da jeg først skulle være færdig med et andet projekt.

Jeg har altid været interesseret i psykiatri. Det er en verden, der både er foruroligende og – turde jeg sige – vældig stimulerende på den facon, at den hele tiden tvinger os til at tænke på os selv, vore grænser, vores fejl og den måde, verden fungerer. Psykiatri er som et forstørrelsesglas, der fortæller os om vores egen medmenneskelighed. For en filmskaber er det et udtømmeligt skatkammer. Ydermere er der de sidste 25 år skåret gevaldigt i budgetterne og behandlingen er reduceret i en grad, at flere funktioner nu nærmest blot udgøres af vagtpersonale og ikke længere har koncept af en egentlig behandling. Som om vi ikke længere vil se 'de gale'. Der er absolut også et politisk aspekt i det foruden pressens rolle med indtil flere eksempler af skamløs fokus på enkeltstående tilfælde, som også spiller ind. I denne kontekst er et sted som Adamant nærmest mirakuløst. Gad vide, hvor længe det holder?

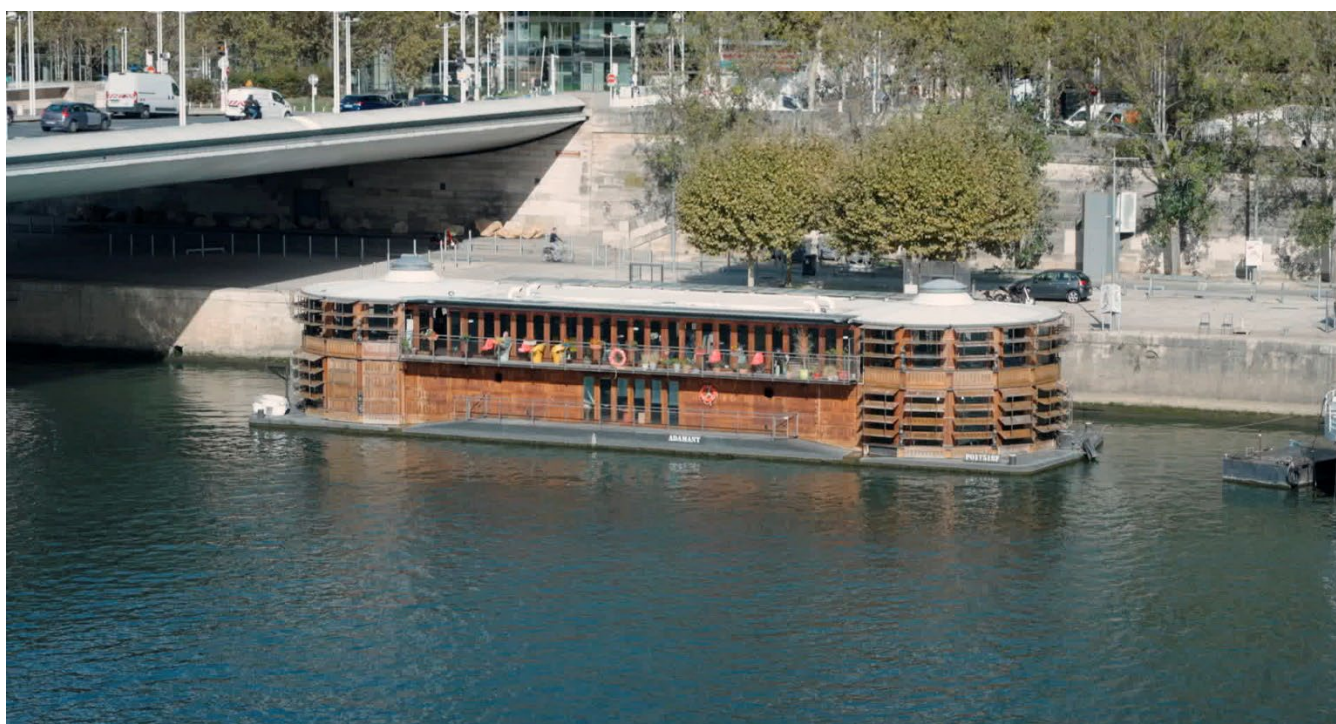

Det har længe holdt sig flydende, men her hviler man ikke på laurbærrene. Man er konstant i kontakt med omverden og både føler og ser, hvordan den forandrer sig. Det er vores egen tilstedeværelse også et eksempel på. Desuden vil man gerne opnå noget på egen hånd, en slags 'institutionel psykoterapi', hvor barbarisk det end måtte lyde. Målet er at kære om folk – at lade håbet leve. Således må der også tages hånd om selve institutionen – hierarkiet, bureaukratiet... Det er et smukt sted (overvejende bygget af træ) og så er der selve placeringen på vandet, som slet ikke efterlader det sædvanlige dystre, kolde indtryk.

Adamant er ganske vist et atypisk sted, men det er heldigvis ikke det eneste af sin slags og psykiatri består af mange elementer. Ligeså består stedet af mange vidt forskellige mennesker. Det samme blev antydnet i min tidligere film om emnet. Man viser ikke det hele men tilkendegiver fremdrift og udvikling. Det er steder, der eksperimenterer. Vi har brug for at bevæge os væk fra klichéerne og vise publikum, at afstandtagen ikke er en brugbar løsning. Samtidig skal vi ændre vores nedladende syn på de mentalt udfordrede. Grundelementet må være den menneskelige samhørighed, som rummer alt. Ingen skal holdes udenfor fællesskabet. Der findes ingen skræddersyede løsninger til vejen, ingen magisk tryllestav.

Den første film bragte mig godt på vej. 'Hvordan kan jeg filme mennesker, der lider uden samtidig at eksponere dem og misbruge den magt, der uundgåeligt er placeret hos manden, der holder kameraet? For den, hvor blot synet af et kamera eller en mikrofon kan få det til at vende sig i én? Hvordan undgår man at lave en film om menneskelig lidelse? Svaret kom fra patienterne selv. "Er du bange for at udnytte os? Hvad tænker du dog på? Vi er måske nok gale, men vi er ikke dumme!" I en tidsalder med sociale netværk opfordres vi konstant til at sige og vise alt. Lad folk selv svare, men spørg ikke til alt, du behøver ikke vide alt. Film skal holde nogle hemmeligheder for sig selv. De smukkeste scener i en film, er ofte dem, der kommer som en overraskelse. Som forfatteren Julien Green sagde: "Jeg skriver mine bøger for at finde ud af, hvad der er i dem."

–Nicolas Philibert

ADAMANT – HJERTERUM PÅ SEINEN - CREDITS

MEDVIRKENDE

Mamadi Barri
Walid Benziane
Sabine Berlière
Romain Bernardin
Jean-Paul Hazan
Pauline Hertz
Frédéric Prieur
m.fl.

HOLDET

INSTRUKTØR Nicolas Philibert
FOTO Nicolas Philibert
KLIP Nicolas Philibert

PRODUCER Céline Loiseau og Miléna Poylo m.fl.
LYD Nathalie Vidal m.fl.
MANUSKRIFT Nicolas Philibert

MEDIERÅDETS VURDERING: TBC

SE MERE PÅ <https://anotherworldent.com/film/adamant/>